

invloed hierop door derden toelaatbaar is. Dat ook door het uitzonderingstarief het publiek hierin tegemoet gekomen is. Dat het momenteel buiten de bevoegdheid van de organisatie ligt invloed uit te oefenen op de regeling van het aantal verlossingen.

Wij hebben gemeend deze besprekingen in ons blad te moeten publiceeren en wel om de volgende redenen:

Het moet zijn nut hebben eens een kijkje te geven op de wijze waarop de ziekenfondsbestuurders trachten te voorzien in de verloskundige hulp der leden.

Geen behoorlijke salariering in overeenstemming met de vakopleiding en de verantwoordelijkheid van uw werk. Geen voldoende uitkeering aan de leden ter tegemoetkoming in de kosten bij de baring, maar een dwingen om arbeid te leveren en te betalen beneden zijn waarde. Collega's weest op uw hoede! Weet wat u te wachten staat. Nu er een „ziekteverzekeringwet” komt, zullen alle ziekenfondsen trachten, vroedvrouwen aan hun fondsen te verbinden. Zij zijn nog vrij om op uw loon te pingelen, de regeering kan ingrijpen als zij wil, (maar dat gebeurt niet gauw, dat weet u uit eigen ervaring), nog lang kan dus gekibbeld worden. Daarom, laat onze organisatie bij de regeering steeds blijven aandringen op een regeling voor vroedvrouwen op denzelfden grondslag als voor de geneeskundigen voorgesteld is.

Dringend noodzakelijk is het, dat in iedere gemeente of complex van gemeenten een vroedvrouw gevestigd worde, op een gegarandeerd salaris, dat evenredig is aan haar waardevol en moeilijk beroep.

EEN ONONTBEERLIJK MEUBEL IN DE SPREEKKAMER. — In het blad *Télégramme* te Toulouse vertelt HENRY DE FORGE, als humoreske of als interview, wat een „groot dokter”, in modernen stijl, hem mededeelde omtrent een toestel, dien hij van plan was, zich aan te schaffen, om betere diagnoses te kunnen maken, en die geen dokter, die „eenigszins serieus geïnstalleerd” is meer kan missen: het filmtoestel. Het eerst wordt aangeschaft een jeugdig assistent, geoefend in het draaien. Telkens als de groote dokter het noodig acht, gaat de kleine dokter aan het werk. Want zonder film vergeten wij bijzonderheden van het voorkomen en de bewegingen der patiënten tusschen twee bezoeken in en missen wij den maatstaf ter vergelijking. Er doen zich immers in dien tijd allerlei belangwekkende dingen voor, zoodat de herinnering aan allerlei gewichtige kleinigheden wel wat aan slijtage onderhevig is. Maar als men bij een tweede, vierde, vijfde bezoek de bezoekers van al de vorige keeren kan doen herleven, weet men meteen of zij toen levender of minder levend waren.

Eigenlijk lijkt het wel ernst, wat DE FORGE zegt. Na de hoogtezonnen zullen misschien wel de cinema's in de spreekkamers en op de uithangborden van die dokters verschijnen, die hun tijd en vooral hun tijdgenooten begrijpen. Maar de gewone dokter, al ziet hij nog zooveel zieken, onthoudt nog wel, behalve wat hij heeft kunnen opschrijven, wat het onthouden waard was. Ieder weet toch wel van dien dokter, die een patiënt van vroeger niet zoo dadelijk herkende, maar, zoodra hij diens haemorrhoiden zag, in blijde herinnering uitriep: o, bent u het, mijnheer MEIER!

PINKHOF.

INGEZONDEN.

DE BETALING DER SPECIALISTEN.

Een verkeerde indruk kan gewekt worden door SCHNITZLER's ingezonden stuk onder bovenstaanden titel in het vorig nummer, waar hij schrijft: „niet zonder goeden grond bleken de specialisten eenstemmig zeer wantrouwend ten aanzien van de beoogde honoreering per verrichting, terwijl daarnevens in de memorie van toelichting een limiet voor de uit te trekken som noodzakelijk wordt geacht”.

Eenstemmigheid heerschte zeker niet en kan niet heerschen onder een 700 specialisten in sterk uiteenwijkende specialismen onder verschillende plaatselijke omstandigheden

bij verschillende honoreeringsystemen; vooral niet, waar soms de stem berust op overwegingen, die niet verder dan de eigen praktijk reiken.

Eenstemmigheid echter heerscht wel degelijk bij diegenen, die uit kracht van hun werkring over heel het land en kennis der werking der verschillende honoreeringsystemen bij de onderscheidene specialismen beter tot vergelijken en objectief oordeelen in staat zijn dat menigeen; eenstemmig nl. zijn de leden der oude C. V. en van het huidig dagelijksch bestuur der S. O.; elk hunner acht betaling per verrichting het verkieslijkst! Alzoo precies andersom als degeen, die niet zeer nauwkeurig boven aangehaalden zin leest, eruit zou opmaken, verondersteld, dat die bestuursleden meetellen mogen.

Rotterdam, 21 November 1920.

H. K. DE HAAS.

AAN DE SPOORWEGARTSEN.

Door de Nederlandsche spoorwegen is uitgegeven een herziene uitgave van de „Voorschriften betreffende het Beheer en de Inspectie van de middelen tot het verleenen van de eerste hulp aan en het vervoeren van gekwetsten.” Deze is ingevoerd bij dienstorder n°. 233, d.d. 4 Juli 1920 en verschilt aanmerkelijk van de voorgaande uitgave van 1909.

De hulpmiddelen, die op stations en halten aanwezig moeten zijn, zoomede op de treinen, zijn niet gewijzigd; het aantal stations, waar de „veerende schragen” geplaatst zijn, aanmerkelijk uitgebreid.

Minstens éénmaal per jaar worden de hulpmiddelen door den geneeskundigen inspecteur nagezien. Voordat de verbandkisten ter inspectie worden opgezonden, kunnen deze kisten door belangstellende geneeskundigen worden bezichtigd en de aan de spoorwegmaatschappijen verbonden spoorwegartsen moeten door de chefs tot die bezichtiging worden uitgenoodigd. Deze bezichtiging is iets nieuws. Hierbij moet de chef zoo mogelijk de verlangde inlichtingen geven. Kan deze dat niet, wat wel bijna zonder uitzondering het geval zal zijn, dan kunnen de vragen of opmerkingen in de kist worden neergelegd. In elk geval kan in het vervolg ieder spoorwegarts een oog slaan in de kist, zoodat hij bij een eventueel gebruik niet staat voor een onbekend voorwerp.

Aan het reglement zijn toegevoegd Art. 9, dat handelt over „oefening met de veerende schragen” en Art. 10 over „oefening met de draagbaren”. Twee malen per jaar zal op het betrokken station een oefening worden gehouden in het opstellen der veerende schragen in een bagage- of gesloten goederenwagen, — let wel, — door den inspecteur van het vervoer, waarvan deze tijdig kennis moet geven o. a. aan den spoorwegarts, opdat dezen, indien zij zulks wenschen, tegenwoordig kunnen zijn bij deze oefening door dezen leek. Onder opsomming, wie daarbij tegenwoordig moeten zijn, vermeldt het artikel nog, dat van die gehouden oefening verslag moet worden uitgebracht door dien inspecteur aan den dienst van het vervoer met opgave o. a. van den toestand, waarin zich de veerende schragen en de draagbaar bevonden, en zoo noodig opmerkingen. Eveneens moet tweemaal per jaar een oefening worden gehouden „in het gebruik van de draagbaren” daar, waar geen veerende schragen aanwezig zijn. Daar slechts 34 stations in het bezit zijn van die schragen, vallen de meeste stations en halten onder de laatstgenoemde oefeningen. Hier zal de leider zijn „de controleur van de beweging”. Deze leek moet zorgdragen, dat de chef tijdig daarvan kennis geeft aan o. a. den spoorwegarts, dezen daarbij uitnoodigt. Als aanvulling staat in dat artikel, dat bij de oefeningen de aanwijzingen, vervat in IV van Handleiding voor het vervoer van gekwetsten, voorkomende op bldz. 24 van de „Handleiding tot het verleenen der eerste hulp bij spoorwegongelukken”, in het oog moet worden gehouden. Zal deze leek volstaan met het voorlezen dier aanwijzing en laten uitvoeren volgens dat gelezenc, dan is die oefening van nul en geener waarde. Of is deze controleur zelf voldoende geoefend om les te geven? Met het boekje in de hand heb ik toevallig zulk een les hooren voordragen. Ook deze controleurs brengen verslag uit en moeten daarbij vermelden, of de spoorwegarts daarbij tegenwoordig was, het